

ESITELMÄ

VUODEN 1905 VALLANKUMOUKSESTA ⁹²

Nuoret ystävät ja toverit!

Tänään on tullut kuluneeksi kaksitoista vuotta „Verisunnuntaista”, jota täydellä syyllä pidetään Venäjän vallankumouksen alkuna.

Tuhansia työläisiä, ei mitään sosialidemokraattisia työläisiä, vaan uskovaisia ihmisiä, uskollisia alamaisia, vaeltaa pappi Gaponin johdolla kaikista kaupunginosista pääkaupungin keskukseen Talvipalatsin torille jättääkseen tsaarille anomuskirjeensä. Työläiset kantavat pyhäinkuvia, ja heidän silloinen johtajansa Gapon oli kirjeellisesti vakuuttanut tsaarille, että hän takaa tsaarin henkilökohtaisen turvallisuuden ja pyytää tsaaria tulemaan kansan luo.

Kutsutaan sotaväkeä. Ulaanit ja kasakat hyökkäävät väkijoukon kimppuun lyömäasein, ampuvat aseettomia työläisiä, jotka polvillaan rukoilevat kasakkoja päästämään heidät tsaarin luo. Poliisitiedotusten mukaan silloin sai surmansa toista tuhatta henkeä ja haavoittui kolmatta tuhatta. Työläisten suuttumus oli sanoin kuvaamaton.

Sellainen on aivan yleispiirteinen kuva vuoden 1905 tammikuun 22 päivästä — „Verisunnuntaista”.

Havainnollistaakseni tämän tapahtuman historiallista merkitystä luen teille eräitä otteita työläisten anomuskirjeestä. Anomuskirje alkaa seuraavalla tavalla:

„Me työläiset, Pietarin asukkaat, olemme tulleet Sinun luoksesi. Me olemme onnettomia, häväistyjä orjia, meitä ahdistaa despotismi ja mielivalta. Kun kärsimystemme malja tuli kukkuroilleen, me lopetimme työnteon ja pyysimme isäntiämme antamaan meille vain sen, mitä ilman elämä on piinaa. Mutta kaikki se hylättiin, tehtailijoista

kaikki näytti laittomalta. Meillä, joita on tässä tuhansia, enempää kuin Venäjän muullakaan kansalla ei ole mitään ihmisoikeuksia. Sinun virkamiestesi takia meistä on tullut orjia”.

Anomuskirjeessä luetellaan seuraavat vaatimukset: amnestia, yhteiskunnalliset vapaudet, normaali työpalkka, maan siirtäminen vähitellen kansalle, perustavan kokouksen koollekutsuminen yleisen ja yhtäläisen vaalioikeuden perustalla, ja se päättyy sanoihin: „Hallitsija! Älä kiellä apua kansaltasi! Hajota Sinun ja kansasi välillä oleva muuri! Käske ja vannu, että pyyntömme täytetään, silloin Sinä teet Venäjästä onnellisen; ellet, niin me olemme valmiit kuolemaan tähän paikkaan. Meillä on vain kaksi tietä: vapaus ja onni tahi hauta”.

Kun *nyt* lukee tuota patriarkaalisen papin johtamien valistumattomien, lukutaidottomien työläisten anomuskirjettä, joutuu omituisen tunteen valtaan. Tahtomattaankin tulee rinnastaneeksi tätä naiivia anomuskirjettä ja niitä nykyisiä rauhanpäättöslauselmia, joita laativat sosialipasifistit, s.o. ne, jotka tahtovat olla sosialisteja, mutta todellisuudessa ovat vain porvarillisia fraasiniekkvoja. Vallankumousta edeltäneen Venäjän valistumattomat työläiset eivät tienneet, että tsaari on *hallitsevan luokan*, nimenomaan suurmaanomistajain luokan päämies, suurmaanomistajain, jotka ovat jo tuhansin sitein sidotut suurporvaristoon ja valmiit puolustamaan kaikin väkivaltakeinoin monopoliasemaansa, erioikeuksiaan ja voittojaan. Nykyiset sosialipasifistit, jotka — ihan vakavissaan! — tahtovat näyttää „korkeastioppineilta” ihmisiltä, eivät tiedä, että „demokraattisen” rauhan odottaminen porvarillisilta hallituksilta, jotka käyvät imperialistista ryöstösotaa, on yhtä typerää kuin sekin ajatus, että verinen tsaari muka voitaisiin rauhallisilla anomuskirjeillä taivuttaa suorittamaan demokraattisia reformeja.

Mutta kaiken tämän ohella niiden välillä on olemassa suuri ero, se, että nykyiset sosialipasifistit ovat varsin tekopyhiä ihmisiä, jotka pyrkivät säyseillä kehotuksillaan vieroittamaan kansan pois vallankumouksesta taistelusta, kun taas vallankumousta edeltäneen Venäjän valistumattomat työläiset osoittivat teoilla, että he olivat vilpittömiä ihmisiä, joiden poliittinen tietoisuus oli herännyt ensi kerran.

Ja juuri siinä, että vuoden 1905 tammikuun 22 päivä herätti valtaviin kansanjoukkojen poliittisen tietoisuuden, herätti ne vallankumoukselliseen taisteluun, onkin sen historiallinen merkitys.

„Venäjällä ei ole vielä vallankumouksellista kansaa”, näin kirjoitti *kaksi päivää ennen* „Verisunnuntaita” silloinen Venäjän liberaalien johtaja herra Pjotr Struve, joka siihen aikaan julkaisi illegaalista, vapaata, rajantakaista lehteä. Sellaiselta järjestömyydeltä näytti tästä „korkeastisivistyneestä”, ylimielisestä ja peräti typerästä porvarillisten reformistien johtajasta ajatus, että lukutaidoton talonpoikaismaa voisi synnyttää vallankumouksellisen kansan! Silloiset — samoin kuin nykyisetkin — reformistit olivat niin syvästi vakuuttuneita todellisen vallankumouksen mahdollisuudesta!

Ennen vuoden 1905 tammikuun 22 päivää (vanhaa lukua 9 päivää) Venäjän vallankumouksellinen puolue käsitti pienen ihmisryhmän — silloiset reformistit (aivan samoin kuin nykyisetkin) nimittivät meitä pilkaten „lahkoksi”. Muutama sata vallankumouksellista organisaattoria, muutama tuhat paikallisjärjestöjen jäsentä, puolitusinaa korkeintaan kerran kuussa ilmestyviä vallankumouksellisia lehtisiä, joita julkaistiin etupäässä ulkomailla ja kuljetettiin Venäjälle salateitse, uskomattomia vaikeuksia voittaen, suurten uhrien hinnalla, — sellaisia olivat Venäjän vallankumoukselliset puolueet ja ensi vuorossa vallankumouksellinen sosialidemokratia vuoden 1905 tammikuun 22 päivään saakka. Tällainen asiointi antoi rajoittuneille ja pöyhkeille reformisteille muodollisen oikeuden väittää, että Venäjällä ei ole vielä vallankumouksellista kansaa.

Muutaman kuukauden kuluessa tilanne kuitenkin muuttui kokonaan. Sadat vallankumoukselliset sosialidemokraatit kasvoivat „yhtäkkiä” tuhansiksi, tuhansista tuli kahden—kolmen miljoonan proletaarin johtajia. Proletaarien taistelu aiheutti suurta kuohuntaa, osittain myös vallankumouksellista liikettä viisikymmen—satamiljoonaisten talonpoikaismassojen syvissä riveissä, talonpoikaismassat löysivät vastakäytäntöä armeijassa ja johti sotilaskapinoihin, aseellisiin yhteenottoihin armeijan eri osien välillä. Valtava maa, jossa on 130 miljoonaa asukasta, astui siten vallankumoukseen, horroksissa ollut Venäjä muuttui siten vallankumouksellisen proletariaatin ja vallankumouksellisen kansan Venäjäksi.

On tutkittava, miten tämä siirtyminen tapahtui, ja ymmärrettävä, miksi se oli mahdollista, niin sanoakseni sen metodit ja tiet.

Tämän siirtymisen tärkeimpänä keinona oli *joukkolakko*. Venäjän vallankumouksen erikoisuutena onkin juuri se, että yhteiskunnalliselta sisällöltään se oli *porvarillis-demokraattinen*, mutta taistelukeinoiltaan *proletaarinen*. Se oli porvarillis-demokraattinen, sillä päämääränä, johon se välittömästi pyrki ja jonka se saattoi välittömästi omin voimin saavuttaa, oli demokraattinen tasavalta, 8-tuntinen työpäivä, aateliston äärettömän suuren maaomaisuuden konfiskoiminen,—kaikki ne toimenpiteet, jotka Ranskan porvarillinen vallankumous vuosina 1792 ja 1793 toteutti miltei täydellisesti.

Venäjän vallankumous oli samalla myös proletaarinen, eikä yksistään siinä mielessä, että proletariaatti oli liikkeen johtajana, etujoukkona, vaan siinäkin mielessä, että puhtaasti proletaarinen taistelukeino, nimittäin lakko, oli tärkeimpänä joukkojen liikkeeseenpanemisen keinona ja luonteenomaisimpana ilmiönä ratkaisevien tapahtumien aaltomaisessa kasvussa.

Venäjän vallankumous on maailman historiassa *ensimmäinen*, mutta epäilemättä se ei tule olemaan viimeinen suuri vallankumous, jossa poliittisella joukkolakolla oli tavattoman suuri merkitys. Vieläpä voidaan väittää, että Venäjän vallankumouksen tapahtumia ja sen poliittisten muotojen vaihtumista ei voida ymmärtää, ellei tutkita *lakkotilaston* mukaan näiden tapahtumien ja tämän muotojen vaihtumisen *perusteita*.

Tiedän varsin hyvin, kuinka sopimattomia kuivat tilastolliset numerot ovat suullisessa esitelmässä, kuinka tympäiseviä ne voivat olla kuuntelijasta. Mutta sittenkään en voi olla esittämättä muutamia pyöristettyjä numeroita, jotta teillä olisi mahdollisuus arvioida koko liikkeen todellinen objektiivinen pohja. Lakkolaisten vuotuinen keskimääräinen lukumäärä oli Venäjällä 10 vuoden aikana vallankumouksen edellä 43 tuhatta. Siis lakkolaisten yhteinen lukumäärä koko vuosikymmenen aikana vallankumouksen edellä teki 430 tuhatta. Tammikuussa 1905, vallankumouksen ensimmäisenä kuukautena, lakkolaisten lukumäärä teki 440 tuhatta. Siis *yhden* ainoan kuukauden aikana *enemmän* kuin koko edellisellä vuosikymmenellä!

Maaailma ei tunne yhdessäkään kapitalistisessa maassa, ei edes kaikkein kehittyneimmissäkään, sellaisissa kuin Englannissa, Amerikan Yhdysvalloissa ja Saksassa, niin valtavaa lakkoliikettä kuin Venäjällä vuonna 1905. Lakkolaisten yhteinen lukumäärä oli 2 miljoonaa 800 tuhatta — kaksi kertaa niin suuri kuin tehdastyöläisten yleinen lukumäärä! Tämä ei tietenkään todista sitä, että kaupunkien tehdastyöläiset Venäjällä olivat valistuneempia tai voimakkaampia tai paremmin tottuneita taistelemaan kuin heidän veljensä Länsi-Euroopassa. Totuus on aivan päinvastainen.

Mutta se osoittaa, kuinka suuri saattaa olla proletariaatin uinuva energia. Tämä puhuu siitä, että vallankumouksellisella kaudella — väitän sitä vähääkään liioittelematta, Venäjän historian tarjoamien mitä täsmällisimpien tosiseikkojen perusteella — proletariaatti *voi* kehittää *sata kertaa* suuremman taistelutarmon kuin tavallisena rauhallisena aikana. Tämä puhuu siitä, että aina vuoteen 1905 saakka ihmiskunta ei vielä tiennyt, kuinka suuri, kuinka jättiläismäinen voi olla ja tulee olemaan proletariaatin voimain ponnistus, kun on kysymyksessä taistelu todella suurten päämäärien puolesta, todella vallankumouksellinen taistelu!

Venäjän vallankumouksen historia osoittaa meille, että juuri palkkatyöläisten etujoukko, valioaineokset kävivät taistelua mitä suurimmalla sitkeydellä ja mitä suurimmalla uhrautuvaisuudella. Mitä suurempia olivat tehtaas, sitä sitkeämpiä olivat lakot, sitä useammin ne toistuivat saman vuoden aikana. Mitä suurempi oli kaupunki, sitä huomattavampi oli proletariaatin osuus taistelussa. Kolmessa suuressa kaupungissa, joissa asuu tietoisin ja suurilukuisin työväestö, Pietarissa, Riassa ja Varsovassa, oli lakkolaisia työläisten yleiseen määrään verrattuna paljon enemmän kuin missään muissa kaupungeissa, maaseudusta puhumattakaan.

Metallityöläiset ovat Venäjällä, kuten luultavasti muissakin kapitalistisissa maissa, proletariaatin etujoukko. Ja tässä me havaitsemme seuraavan opettavaisen tosiasian: vuonna 1905 tuli Venäjällä kutakin sataa tehdastyöläistä kohti yleensä 160 lakkolaista. Mutta kutakin sataa *metallityöläistä* kohti oli samana vuonna 320 lakkolaista! Tehtyjen laskelmien mukaan jokainen Venäjän teollisuustyöläinen menetti vuonna 1905 lakon takia keskimäärin 10 ruplaa — noin 26 frangia sodanedellisen kurssin mukaan, — niin

sanoakseni uhrasi ne taistelun hyväksi. Mutta jos tarkastelemme yksinomaan metallityöläisiä, niin saamme *kolme kertaa suuremman* summan! Eturiveissä kulkivat työväenluokan parhaat ainekset vetäen mukaansa horjuvia, herätäten nukkuvia ja rohkaisten heikkoja.

Peräti omalaatuista oli taloudellisten ja poliittisten lakkosten yhteenpunoutuminen vallankumouksen aikana. Ei ole epäilystäkään siitä, että vain näiden kahden lakkomuodon välillä ollut mitä kiintein yhteys takasi liikkeelle suuren voiman. Riistettyjen laajoja joukkoja ei olisi voitu millään nuotoa vetää vallankumoukselliseen liikkeeseen, elleivät nämä joukot olisi joka päivä nähneet edessään esimerkkejä siitä, miten eri teollisuusalojen palkkatyöläiset pakottivat kapitalisteja parantamaan välittömästi, viipymättä työläisten asemaa. Tämän taistelun ansiosta koko Venäjän kansan joukoissa tuulahti uusi henki. Vasta nyt maaorjuudellinen, karhun talviunta uinuva, patriarkaalinen, hurskasmielinen ja nöyrä Venäjä karisti yltään vanhan Aatamin; vasta nyt Venäjän kansa sai todella demokraattisen, todella vallankumouksellisen kasvatuksen.

Kun porvariherrat ja heidän epäkriittilliset säestäjänsä, sosialistiset reformistit, puhuvat niin pöyhkeästi joukkojen „kasvattamisesta”, niin kasvattamisella he tavallisesti käsittävät jotain koulumaista, pedanttista, joukkoja demoralisoivaa, sellaista, mikä istuttaa joukkoihin porvarillisia ennakkoluuloja.

Joukkojen todellista kasvattamista ei voida milloinkaan erottaa itse joukon itsenäisestä poliittisesta ja varsinkaan vallankumouksellisesta taistelusta. Vain taistelu kasvattaa riistettyä luokkaa, vain taistelu osoittaa sille sen voimien suuruuden, laajentaa sen näköpiiriä, lisää sen kykyjä, selventää sen järkeä, muovaa sen tahtoa. Ja sen vuoksi taantumuksellistenkin oli myönnettävä, että vuosi 1905, taistelun vuosi, „mieletön vuosi”, hautasi lopullisesti patriarkaalisen Venäjän.

Tarkastelkaamme lähemmin metallityöläisten ja tekstiilityöläisten välistä suhdetta Venäjällä lakkotaistelun aikana vuonna 1905. Metallityöläiset ovat parhaiten palkattuja, tietoisimpia ja kulttuurisimpia proletaareja. Tekstiilityöläiset, joiden lukumäärä Venäjällä ylitti vuonna 1905 enemmän kuin kaksi ja puoli kertaa metallityöläisten lukumäärän, ovat takapajuisinta, muita huonommin palkattua

joukkoa, joka useissa tapauksissa ei vielä ole katkaissut lopullisesti yhteyttään maaseudulla oleviin talonpoikais-sukulaisiinsa. Ja tässä huomaamme seuraavan erittäin tärkeän seikan.

Vuoden 1905 aikana olleissa metallityöläisten lakoissa oli poliittinen lakko vallitsevassa asemassa taloudelliseen nähden, vaikkakaan se vuoden alussa ei ollut läheskään niin vallitseva kuin vuoden lopussa. Tekstiilityöläisillä päinvastoin havaitsemme vuoden 1905 alussa taloudellisten lakojen muodostaneen suuren valtaosan, ja vasta vuoden lopulla käyvät poliittiset lakot vallitseviksi. Tästä seuraa aivan selvästi, että vain taloudellinen taistelu, vain taistelu oman aseman viipymättömän, välittömän parantamisen puolesta kykenee saamaan liikkeelle riistetyn joukon takapajuisimmat kerrokset ja että se antaa niille todellisen kasvatuksen ja muuttaa ne — vallankumouksellisella kaudella — muutamien kuukausien kuluessa poliittisten taisteilijain armeijaksi.

Sitä varten on tietysti tarpeen, ettei työläisten etujoukko käsittäisi luokkataistelua taisteluksi vähäisen huippukerroksen etujen puolesta, mitä ajatusta reformistit hyvin usein ovat yrittäneet tyrkyttää työläisille, vaan että proletarit todellakin esiintyisivät riistettyjen enemmistön etujoukkona, saisivat vedettyä tämän enemmistön taisteluun, kuten tapahtui Venäjällä vuonna 1905 ja kuten tulee tapahtua ja epäilemättä tapahtuukin tulevassa proletarisessa vallankumouksessa Euroopassa.

Vuoden 1905 alku toi tullessaan ensimmäisen suuren lakkoliikkeen aallon koko maassa. Jo saman vuoden keväällä havaitaan ensimmäinen suuri *talonpoikaisliikkeen*, ei vain taloudellisen, vaan myös poliittisen liikkeen, herääminen Venäjällä. Kuinka tärkeä merkitys on tällä historiassa käännteentekevällä tosiasialla, voi käsittää vain se, joka muistaa, että Venäjän talonpoikaisto vapautui vasta vuonna 1861 mitä rasittavimmasta maaorjuudellisesta riippuvaisuudesta, että talonpoikain enemmistö on lukutaidoton, että he elävät kuvaamattomassa puutteessa, tilanherrojen polkemina ja pappien huumaamina, että suunnattoman pitkät välimatkat ja melkein täydellinen tietttömyys eristää heitä toisistaan.

Vuonna 1825 Venäjä näki ensi kerran vallankumouksellista liikettä tsarismia vastaan, ja tuo liike oli melkein

yksinomaan aateliston edustamaa. Siitä hetkestä lähtien vuoteen 1881 saakka, jolloin terroristit murhasivat Aleksanteri II, liikkeen johdossa olivat keskisäätyyn kuuluneet intelligentit. He osoittivat mitä suurinta uhrautuvaisuutta ja hämmästyttivät koko maailmaa sankarillisella terroristisella taistelumenetelmällään. Epäilemättä nuo uhrin eivät menneet hukkaan, epäilemättä ne edistivät — suoraan tai välillisesti — Venäjän kansan myöhempää vallankumouksellista kasvatusta. Mutta välitöntä tarkoituksensa, kansanvallankumouksen herättämistä, ne eivät saavuttaneet eivätkä voineetkaan saavuttaa.

Se onnistui vain proletariaatin vallankumoukselliselta taistelulta. Vain joukkolakon aallot, jotka imperialistisen venäläis-japanilaisen sodan ankarien opetusten yhteydessä vyöryivät yli koko maan, herättivät talonpoikaiston laajat joukot letargisesta unesta. Sana „lakkolainen” sai talonpoikien keskuudessa kokonaan uuden merkityksen: se merkitsi jotain kapinoitsijan, vallankumouksellisen tapaista, jota sitä ennen ilmaistiin sanalla „ylioppilas”. Mutta koska „ylioppilas” kuului keskisäätyyn, „oppineisiin”, „herroihin”, oli hän kansalle vieras. „Lakkolainen” sitävastoin oli itse lähtöisin kansasta, hän itse kuului riistettyihin; jouduttuaan karkotetuksi Pietarista hän hyvin usein palasi maalle ja kertoi maaseututovereilleen palosta, joka valtasi kaupunkia ja jonka piti hävittää niin kapitalistit kuin aatelistokin. Venäjän maaseudulle ilmestyi uusi tyyppi — tietoinen nuori talonpoika. Hän oli kanssakäymisessä „lakkolaisten” kanssa, luki sanomalehtiä, kertoi talonpojille kaupunkien tapahtumista, selitti maalaistovereilleen poliittisten vaatimusten merkitystä, kehotti heitä taisteluun aatelistia suurmaanomistajia vastaan, pappeja ja virkamiehiä vastaan.

Talonpojat kokoontuivat ryhminä, pohtivat asemaansa ja tulivat vähitellen mukaan taisteluun: he nousivat joukkoina suurmaanomistajia vastaan, polttivat heidän hovejaan ja kartanoitaan tai ottivat heidän varastonsa, anastivat viljaa ja muita elintarpeita, surmasivat poliiseja, vaativat suunnattoman suurten aatelistilojen maan luovuttamista kansalle.

Keväällä 1905 talonpoikaisliike oli vasta ituasteella, se oli vallannut vain ujestien vähemmistön, likipitään seitsemän osan niistä.

Mutta kaupunkien proletaarisen joukkolakon yhdistymisen maaseudun talonpoikaisliikkeeseen riitti, että tsarismien „vankin” ja viimeisin tukipylväs alkoi horjua. Tarkoitaa armeijaa.

Alkaa *sotilaskapinoiden* kausi laivastossa ja armeijassa. Jokaista lakko- ja talonpoikaisliikkeen aallon nousua vallankumouksen aikana seuraavat sotilaskapinat Venäjän kaikilla kolkilla. Kuuluisin niistä on kapina Mustanmeren panssarilaivalla „Ruhtinas Potjomkin”, joka kapinallisten käsiin jouduttuaan osallistui vallankumoukseen Odessaassa ja vallankumouksen tappion jälkeen, onnistumatta valtaamaan muita satamia (esim. Feodosiaa Krimillä), antautui Romanian viranomaisille Konstanzassa.

Sallikaa minun kertoa teille yksityiskohtaisesti eräs pieni tapaus tästä Mustanmeren laivaston kapinasta, että saisitte konkreettisen kuvan tapahtumista niiden kehityksen korkeimmassa pisteessä:

„Järjestettiin vallankumouksellisten työläisten ja matruusien kokouksia; niitä pidettiin yhä useammin. Kun sotilaita ei päästetty työläisten joukkokokouksiin, alkoivat työläiset käydä joukoittain sotilaiden kokouksissa. Väkeä kokoontui tuhansittain. Yhteisen esiintymisen aate sai elävää vastakaikua. Tietoisimmissa kompanioissa valittiin valtuutettuja.

Silloin sotilaspäällystö päätti ryhtyä toimenpiteisiin. Eräiden upseerien yritykset pitää kokouksissa „isänmaallisia” puheita johtivat perin surkeihin tuloksiin: väittelyihin tottuneet matruusit pakottivat päällikönsä häpeällisesti pakenemaan. Tällaisten vastoinkäymisten takia päätettiin yleensä kieltää joukkokokoukset. Marraskuun 24 päivän aamuna vuonna 1905 meriväen kasarmien portille asetettiin taistelukomppania täysissä taisteluvälineistään. Kontra-amiraali Pisarevski antoi kaikkien kuullen käskyn: „Kasarmeista ei saa päästää ulos ketään! Ellei totella, niin ammuttava”. Komppaniasta, jolle tämä käsky annettiin, astui esiin matruusi Petrov, latasi kaikkien nähden kiväärinsä, ampui ensimmäisellä laukauksellaan alikapteeni Steinin Belostokin rykmentistä ja toisella laukauksella haavoitti kontra-amiraali Pisarevskia. Kajahti upseerin käsky: „Vangitkaa hänet!”. Kukaan ei liikahtanut paikaltaan. Petrov heitti kiväärinsä maahan. „Mitä te seisotte? Vangitkaa minut!” Hänet vangittiin. Eri tahoilta paikalle tulleet matruusit vaativat kiihkeästi Petrovin vapauttamista sanoen menevänsä takuuseen hänestä. Kiihtymys kohosi huippuunsa.

— Petrov, sehän oli vain vahingonlaukaus, eikä totta? — kysyi upseeri löytääkseen ulospääsyn tilanteesta.

— Kuinka niin vahingonlaukaus! Minä astuin ulos rivistä, latasin ja tähtäsin, teinkö sen vahingossa?

— He vaativat vapauttamaan sinut...

Ja Petrov vapautettiin. Mutta matruusit eivät tyytyneet siihen, kaikki päiväystävät upseerit vangittiin, riisuttiin aseista ja vietiin kansliin... Matruusien edustajat, lukumäärältään noin 40 henkeä, neuvottelivat koko yön. Upseerit päätettiin vapauttaa, mutta olla päästämättä heitä enää kasarmeihin.”...

Tämä pieni välikohtaus osoittaa teille havainnollisesti, miten tapahtumat kehittyivät enimmässä sotilaskapinoissa. Vallankumouksellinen kuohunta kansassa ei voinut olla leviämättä myös sotaväkeen. Kuvaavaa on, että liikkeen johtajat olivat lähtöisin sotalaivaston ja armeijan *niistä aineksista*, jotka oli otettu palvelukseen pääasiassa teollisuustyöläisten keskuudesta ja joilla piti olla muita suurempi teknillinen koulutus, esim. sapöörit. Mutta laajat joukot olivat vielä liian naiiveja, niiden mieliala oli liian rauhallinen, liian hyväsydäminen, liian kristillinen. Ne syttyivät aika helposti, kaikenlainen epäoikeudenmukaisuus, liian tyly kohtelu upseerien taholta, huono ruoka y.m.s. saattoi herättää suuttumusta. Mutta ei riittänyt sitkeyttä, ei tajuttu selvästi tehtävää: ei käsitetty kyllin selvästi sitä, että vallankumouksen menestymisen ainoana takeena on vain aseellisen taistelun mitä tarmokkain jatkaminen, vain voitto kaikista sotilas- ja siviiliviranomaisista, vain hallituksen kukistaminen ja vallan valtaaminen koko valtiossa.

Matruusien ja sotilaiden laajat joukot ryhtyivät helposti kapinoimaan. Mutta yhtä helposti he tekivät sen naiivin tyhmyyden, että vapauttivat vangitut upseerit; he antoivat päällystön lupausten ja suostuttelujen rauhoittaa itsensä; sillä tavoin päällystö voitti kallista aikaa, sai apujoukkoja, löi kapinallisten voimat hajalle, ja sen jälkeen seurasi mitä julmin tukahduttaminen ja johtajien teloittaminen.

On erittäin mielenkiintoista verrata vuoden 1905 sotilaskapinoita Venäjällä dekabristien sotilaskapinaan vuonna 1825. Silloin poliittisen liikkeen johto kuului melkein yksinomaan upseereille ja nimenomaan aatelisupseereille; he olivat saaneet tartunnan kosketuksestaan Euroopan demokraattisiin aatteisiin Napoleonin sotien aikana. Sotilasjoukot, jotka silloin olivat vielä maaorjatalonpoikia, pysyivät passiivisina.

Vuoden 1905 historia antaa meille aivan päinvastaisen kuvan. Upseerit olivat nyt pieniä poikkeuksia lukuunottamatta joko porvarillis-liberaalisten, reformististen tai suorastaan vastavallankumouksellisten mielialojen vallassa.

Sotilaspukuiset työläiset ja talonpojat olivat kapinan sieluna; liikkeestä tuli kansanliike. Ensi kertaa Venäjän historiassa se sai mukaan riistettyjen enemmistön. Siltä puuttui vain joukkojen sitkeyttä ja päättäväisyyttä, näitä vaivasi liiaksi herkkäuskoisuuden tauti, ja toisaalta siltä puuttui sotilaspukuisten vallankumouksellisten sosialidemokraattisten työläisten järjestö: näiltä puuttui taitoa ottaa johto käsiinsä, asettua vallankumouksellisen armeijan johtoon ja siirtyä hyökkäykseen hallitusvaltaa vastaan.

Mainittakoon ohimennen, että ei ainoastaan kapitalismin yleinen kehitys, vaan myös nykyinen sota hävittävät nämä kaksi puutteellisuutta,— ehkä hitaammin kuin haluaisimme, mutta sen sijaan varmasti...

Joka tapauksessa Venäjän vallankumouksen historia samoin kuin vuoden 1871 Pariisin Kommuuninkin historia antaa meille sen eittämättömän opetuksen, että militarismia ei voida milloinkaan eikä missään tapauksessa voittaa ja hävittää millään muulla tavalla kuin ainoastaan kansanarmeijan toisen osan voitokkaalla taistelulla sen toista osaa vastaan. Ei riitä yksistään militarismin peittoaminen, kiroaminen ja „kieltäminen”, sen arvosteleminen ja sen vahingollisuuden todisteleminen, on tyhmää kieltäytyä rauhallisesti asepalveluksesta,— tehtävänä on pitää proletariaatin vallankumouksellinen tietoisuus vireessä ja samalla valmistella konkreettisesti eikä yleensä proletariaatin parhaimpia aineksia siihen, että ne asettuvat kansan syvimmän kuohunnan hetkellä vallankumouksellisen armeijan johtoon.

Tätä samaa opettaa meille minkä tahansa kapitalistisen valtion jokapäiväinen kokemus. Jokainen tällaisen valtion kokema „pieni” kriisi osoittaa meille pienoiskoossa niiden taistelujen ainekset ja idut, jotka kiertämättä toistuvat suuren kriisin aikana suuressa mittakaavassa. Ja mitä muuta onkaan esim. jokainen lakko, ellei kapitalistisen yhteiskunnan pientä kriisiä? Eikö Preussin sisäasiainministeri herra von Puttkamer ollutkin oikeassa lausueessaan tunnetun mietelauseensa: „Jokaisessa lakossa piilee vallankumouksen lohikäärme”. Eikö sotilaiden kutsuminen lakkojen aikana kaikissa, vieläpä — luvalla sanoen — kaikkein rauhanomaisimmissa, kaikkein „demokraattisimmissakin” kapitalistimaissa ole meille osoituksena siitä, *miten* tulee olemaan asianlaita todella *suurten* kriisien aikana.

Mutta palaan taas Venäjän vallankumouksen historiaan.

Olen yrittänyt kuvata teille, miten työläisten lakot ravis-
telivat koko maata ja mitä laajimpia, takapajuisimpia
riistettyjen kerroksia, miten alkoi talonpoikaisliike ja miten
sitä seurasivat sotilaskapinat.

Syksyllä 1905 koko liike saavutti huippunsa. Elokuun
19 (6) päivänä ilmestyi tsaarin manifesti edustuslaitoksen
muodostamisesta. Niin sanottu Bulyginin Duuma piti muo-
dostettaman sellaisen vaalilain perusteella, joka edellytti
naurettavan pienen määrän valitsijoita eikä antanut tälle
omalaatuiselle „parlamentille” mitään lainsäädännöllisiä
oikeuksia, vaan ainoastaan *neuvottelevat*, konsultatiiviset
oikeudet!

Porvaristo, liberaalit ja opportunistit olivat valmiit otta-
maan kaksin käsin vastaan tuon „lahjan” pelästyneeltä
tsaarilta. Meidän vuoden 1905 aikaiset reformistimme,
kuten muutkaan reformistit, eivät voineet käsittää, että on
sellaisia historiallisia tilanteita, jolloin reformeilla ja var-
sinkin reformilupauksilla on *ainoastaan* yksi päämäärä:
pysäyttää kansan kuohunta, pakottaa vallankumouksellinen
luokka lopettamaan taistelu tai ainakin heikentämään sitä.

Venäjän vallankumouksellinen sosialidemokratia ymmärsi
hyvin sen todellisen luonteen, mikä oli tällä oktrojoinnilla,
tällä näennäisen perustuslain lahjoittamisella elokuussa
1905. Ja siksi se hetkeäkään viivyttelämättä heitti tunnuk-
sen: alas neuvotteleva Duuma! On boikotoitava Duumaa!
Alas tsaarihallitus! On jatkettava vallankumouksellista
taistelua tämän hallituksen suistamiseksi vallasta! Ei tsaar-
in, vaan väliaikaisen vallankumouksellisen hallituksen on
kutsuttava koolle ensimmäinen todella kansan edustuslaitos
Venäjällä!

Historia todisti vallankumouksellisten sosialidemokraat-
tien kannan oikeaksi sillä, että *Bulyginin Duumaa* ei mil-
loinkaan kutsuttu koolle. Vallankumouksen vihuri pyyhkäisi
sen pois ennen kuin se oli ehditty kutsua koolle; tämä vihuri
pakotti tsaarin antamaan uuden vaalilain, joka lisäsi huo-
mattavasti valitsijain määrää, sekä tunnustamaan Duuman
lakiasäättäväksi.

Vuoden 1905 lokakuu ja joulukuu olivat Venäjän vallan-
kumouksen noususuunnan huippukohta. Kansan vallanku-
mouksellisen voiman kaikki lähteet aukenivat vielä paljon
laajemmin kuin aikaisemmin. Lakkolaisten lukumäärä, joka
tammikuussa 1905, kuten jo sanoin, oli 440 tuhatta, ylitti

lokakuussa 1905 puoli miljoonaa (huomatkaa, yhden ainoan kuukauden aikana!). Mutta tähän lukumäärään, joka käsittää *vain* tehdastyöläiset, on lisättävä vielä muutama sata tuhatta rautatietyöläistä, posti- ja lennätintoimitsijaa j.n.e.

Venäjän rautatieläisten yleislakko pysähdytti rautatieliikenteen ja halvaannutti mitä perinpohjaisimmin hallituksen voiman. Yliopistojen ovet avautuivat, ja luentosalit, joiden yksinomaisena käyttötarkoituksena rauhallisena aikana oli nuorten päiden huumaaminen professorien katederiviisaudella ja heidän muuttamisensa porvariston ja tsarismmin nöyriksi palvelijoiksi, olivat nyt tuhansien ja vielä tuhansien työläisten, käsityöläisten ja toimihenkilöiden kokouspaikkoja, joissa he pohtivat avoimesti ja vapaasti poliittisia kysymyksiä.

Saavutettiin painovapaus. Sensuuri yksinkertaisesti syrjäytettiin. Yksikään kustantaja ei rojhennut esittää viranomaisille pakkokappaletta eivätkä nämä uskaltaneet ryhtyä sitä vastaan mihinkään toimenpiteisiin. Ensi kertaa Venäjän historiassa alkoi Pietarissa ja muissa kaupungeissa ilmestyä vapaasti vallankumouksellisia sanomalehtiä. Yksistään Pietarissa ilmestyi kolme sosialidemokraattista päivälehteä, joiden painosmäärä oli 50—100 tuhatta kappaletta.

Proletariaatti kulki liikkeen johdossa. Se asetti tehtäväkseen 8-tuntisen työpäivän valloittamisen vallankumouksellista tietä. Pietarin proletariaatin silloisena taistelutunnukseksi oli: „*8-tuntinen työpäivä ja aseita!*”. Yhä kasvavalle työläisjoukolla kävi selväksi, että vallankumouksen kohtalon voi ratkaista ja ratkaisee vain aseellinen taistelu.

Taistelun tulessa syntyi omalaatuinen joukkojärjestö: kuuluisat *työläisten edustajien Neuvostot*, kaikista tehtaista valittujen edustajien kokoukset. Muutamissa Venäjän kaupungeissa nämä *työläisten edustajien Neuvostot* alkoivat yhä enemmän esittää väliaikaisen vallankumouksellisen hallituksen osaa, kapinaelinten ja kapinain johtajien osaa. Tehtiin yrityksiä järjestää sotilaiden ja matruusien edustajien Neuvostoja ja yhdistää ne työläisten edustajien Neuvostojen kanssa.

Eräissä Venäjän kaupungeissa elettiin niinä päivinä erilaisten pienten paikallisten „tasavaltojen” aikakautta; hallituksen valta oli niissä kukistettu ja työläisten edustajien Neuvostot todella toimivat uutena valtiollisena valtana.

Valitettavasti nämä kaudet olivat liian lyhyitä, „voitot” liian heikkoja, liian eristettyjä.

Talonpoikaisliike saavutti syksyllä 1905 vielä suuremmat mittasuhteet. *Yli kolmasosa* koko maan ujesteista oli silloin niin sanottujen „talonpoikaislevottomuuksien” ja todellisten talonpoikaiskapinain vallassa. Talonpojat polttivat noin 2 tuhatta kartanoa ja jakoivat keskenään aatelisrosvojen kansalta ryöstämät elintarpeet.

Valitettavasti tämä työ ei ollut riittävän perinpohjaista! Talonpojat hävittivät silloin valitettavasti vain viidennentoista osan aateliskartanoiden yleisestä määrästä, vain viidennentoista osan siitä, mitä heidän olisi *pitänyt* hävittää pyyhkäistäkseen tyystin Venäjän maankamaralta feodaalisen suurmaanomistuksen häpeän. Talonpojat toimivat valitettavasti liian hajanaisesti, järjestymättömästi, riittämättömän hyökkäävästi, ja se onkin eräs vallankumouksen tappion perussyistä.

Venäjän sorrettujen kansojen keskuudessa puhkesi kansallinen vapausliike. Venäjällä *yli puolet, lähes kolme viidesosaa* (tarkasti sanoen: 57 prosenttia) väestöstä on kansallisen sorron alaista, sillä ei ole edes vapautta käyttää äidinkieltään, sitä väkivalloin venäläistetään. Esim. muhamettilaiset, jotka käsittävät kymmeniä miljoonia Venäjän väestöstä, perustivat silloin hämmästyttävän nopeasti — sehän oli yleensä erilaisten järjestöjen jättiiläismäisen kasvun kautta — muhamettilaisen liiton.

Antaakseni kokoukselle, varsinkin nuorisolle, kuvan siitä, miten kansallinen vapausliike silloisella Venäjällä nousi työväenliikkeen yhteydessä, esitän teille pienen esimerkin.

Joulukuussa 1905 sadoissa kouluissa puolalaiset koululaiset polttivat kaikki venäläiset kirjat, taulut ja tsaarin muotokuvat, pieksivät ja ajoivat pois kouluista venäläiset opettajat ja venäläiset toverinsa huutaen: „Menkää tiehenne, Venäjälle!”. Keskikoulujen puolalaiset oppilaat vaativat muun muassa seuraavaa: „1) kaikkien keskikoulujen alistamista työläisten edustajien Neuvostolle; 2) oppilaiden ja työläisten yhteisten kokousten koollekutsumista kouluhuoneistoissa; 3) lupaa pitää kymnaaseissa punaista puse-roa merkinä kuulumisesta tulevaan proletaariseen tasavaltaan” j.n.e.

Mitä korkeammalle nousivat liikkeen aallot, sitä tarkmokkaammin ja päättäväisemmin taantumus aseistautui

taisteluun vallankumousta vastaan. Vuoden 1905 Venäjän vallankumouksessa toteutui se, mistä K. Kautsky kirjoitti vuonna 1902 kirjassaan „Yhteiskunnallinen vallankumous” (ohimennen mainiten hän oli silloin vielä vallankumouksellinen marxilainen eikä sosialipatrioottien ja opportunistien puolustaja, kuten nykyään). Hän kirjoitti seuraavaa:

...„Tuleva vallankumous... muistuttaa enemmänkin pitkällistä *kansalaissotaa* kuin äkillistä kapinaa hallitusta vastaan”.

Niin tapahtuikin! Niin tapahtuu epäilemättä myös tulevassa Euroopan vallankumouksessa!

Tsarismin viha kohdistui erikoisesti juutalaisiin. Toisaalta juutalaisten keskuudesta oli noussut erittäin suuri prosentti (juutalaisen väestön yleiseen lukumäärään verrattuna) vallankumouksellisen liikkeen johtajia. Ja nytkin, ohimennen mainiten, juutalaisten ansioksi on laskettava, että heidän keskuudestaan on lähtöisin muihin kansoihin verrattuna suhteellisen korkea prosentti internationalistisen virtauksen edustajia. Toisaalta, tsarismi osasi käyttää mainiosti hyväseen kehittymättömimpien väestökerrosten halpamaisimpia ennakkoluuloja juutalaisia vastaan järjestääkseen *pogromeja*, ellei johtaakseen niitä välittömästi itse, noita rauhallisten juutalaisten, heidän vaimojensa ja lastensa kauheita pieksäjäisiä,— 100 kaupungissa surmattiin tuona aikana yli 4.000 ja tehtiin raajarikoksi yli 10.000 henkeä,— pieksäjäisiä, jotka herättivät niin suurta inhoa koko sivistyneessä maailmassa. Tarkoitin tietysti sivistyneen maailman todella demokraattisten ainesten inhoa, ja niitä ovat *yksinomaan* sosialistiset työläiset, proletaarit.

Länsi-Euroopan vapaimpienkin, tasavaltalaistenkin maiden porvaristo osaa varsin hyvin puhua tekopyhiä korulauseita „venäläisistä julmuuksista” ja samaan aikaan solmia mitä häpeämättömiä finanssisopimuksia, varsinkin antaa finanssiapua tsarismille ja riistää Venäjää imperiaalistien tapaan tuomalla tänne pääomaa j.n.e.

Huippukohtansa vuoden 1905 vallankumous saavutti Moskovan joulukuun kapinassa. Pieni määrä kapinaan nousseita, nimenomaan järjestyneitä ja aseistautuneita työläisiä — heitä oli korkeintaan *kahdeksan tuhatta* — teki 9 päivän kuluessa vastarintaa tsaarihallitukselle, joka ei voinut luottaa Moskovan varusväkeen, vaan oli päinvastoin pakotettu pitämään sitä suljettujen porttien takana, ja vasta

Semjonovin rykmentin saavuttua Pietarista pystyi kukistamaan kapinan.

Porvaristolla on tapana nimittää Moskovan kapinaa joksikin keinotekoiseksi ja pilkata sitä. Esim. saksalaisessa niin sanotussa „tieteellisessä” kirjallisuudessa herra professori Max Weber nimitti laajassa Venäjän poliittista kehitystä käsittelevässä teoksessaan Moskovan kapinaa „mellakaksi”. „Leninin ryhmä”, kirjoittaa tämä „korkeastioppinut” herra professori, „ja osa eserristä oli jo kauan valmistanut tätä *mieleetöntä* kapinaa”.

Tämän pelkurimaisen porvariston professoriviisauden arvostamiseksi ansionsa mukaan ei tarvitse muuta kuin palauttaa mieleen lakkotilaston kuivat numerot. Tammi-kuussa 1905 oli Venäjällä ainoastaan 123 tuhatta puhtaasti poliittista lakkolaista, lokakuussa 330 tuhatta, *joulukuussa saavutettiin enimmäismäärä*, nimittäin *370 tuhatta* puhtaasti poliittista lakkolaista yhden kuukauden aikana! Kun muistamme vallankumouksen kasvamisen, talonpoikien ja sotilaiden kapinat, niin heti tulemme vakuuttuneiksi siitä, että porvarillisen „tieteen” mielipide joulukuun kapinasta ei ole ainoastaan järjetön, vaan se on pelkurimaisen porvariston edustajien sanakonstailua, porvariston, joka näkee proletariaatissa vaarallisimman luokkaviihollisensa.

Todellisuudessa Venäjän vallankumouksen koko kehitys kiertämättä vei ratkaisevaan aseelliseen taisteluun tsaarihallituksen ja luokkatietoisien proletariaatin etujoukon välillä.

Edellä esitetyissä päätelmissäni olen jo osoittanut, mikä oli se Venäjän vallankumouksen heikkous, joka johti sen väliaikaiseen tappioon.

Joulukuun kapinan tukahduttamisesta alkaa vallankumouksen laskusuunta. Tälläkin kaudella on varsin mielenkiintoisia momentteja; palauttakaapa mieleenne vaikkapa työväenluokan taisteluhenkisimpien ainesten kaksi yritystä pysäyttää vallankumouksen perääntyminen ja valmistautua uuteen hyökkäykseen.

Mutta aikani on jo melkein lopussa enkä halua väärinkäyttää kuulijoitteni kärsivällisyyttä. Ja kaikkein tärkeimmän seikan Venäjän vallankumouksen ymmärtämiseksi: sen luokkaluonteen ja liikkeellepanevat voimat, sen taistelukeinot olen luullakseni jo kuvannut, mikäli yleensä on

mahdollista esittää tyhjentävästi tällainen jättiläismäinen teema lyhyessä esitelmässä.

Vielä vain muutama lyhyt huomautus Venäjän vallankumouksen yleismaailmallisesta merkityksestä.

Maantieteellisesti, taloudellisesti ja historiallisesti Venäjä ei kuulu ainoastaan Eurooppaan, vaan myös Aasiaan. Ja siksi näemme, ettei Venäjän vallankumouksen aikaansaannoksena ollut yksistään se, että se herätti lopullisesti unesta suurimman ja takapajuisimman Euroopan maan ja loi vallankumouksellisen kansan, jota johtaa vallankumouksellinen proletariaatti.

Se sai aikaan muutakin. Venäjän vallankumous herätti liikkeen koko Aasiassa. Vallankumoukset Turkissa, Persiassa ja Kiinassa osoittavat, että vuoden 1905 mahtava kapina on jättänyt syviä jälkiä ja että sen vaikutusta, joka tulee esiin *satojen ja taas satojen* miljoonien ihmisten edistytvässä liikkeessä, ei voida hävittää.

Venäjän vallankumous vaikutti välillisesti myös lännessä oleviin maihin. Ei pidä unohtaa, että kun lokakuun 30 päivänä 1905 Wieniin saapui sähkösanoma tsaarin perustuslakimanifestista, oli tuolla tiedolla ratkaiseva merkitys yleisen äänioikeuden lopulliselle voitolle Itävallassa.

Itävallan sosialidemokratian edustajakokouksen istunnon aikana, kun toveri Ellenbogen — silloin hän ei vielä ollut sosialipatriotti, silloin hän oli vielä toveri — piti selostustaan poliittisesta lakosta, hänen eteensä pöydälle pantiin tämä sähkösanoma. Puheenvuorot keskeytettiin heti. Itävallan sosialidemokratian edustajien istuntosalissa kiiri tunnus: meidän paikkamme on kadulla! Ja lähipäivinä nähtiin mitä suurimpia katumielenosoituksia Wienissä ja barrikadeja Prahassa. Yleisen äänioikeuden voitto Itävallassa oli taattu.

Hyvin usein tapaa länsieurooppalaisia, jotka puhuvat Venäjän vallankumouksesta siten kuin tapahtumat, suhteet ja taistelukeinot tässä takapajuisessa maassa muistuttaisivat hyvin vähän länsieurooppalaisia suhteita ja että sen vuoksi niillä tuskin voi olla mitään käytännöllistä merkitystä.

Ei ole mitään virheellisempää kuin tuollainen mielipide.

Euroopan tulevan vallankumouksen tulevien taistelujen muodot ja vaikuttimet tulevat epäilemättä eroamaan monessa suhteessa Venäjän vallankumouksen muodoista.

Mutta siitä huolimatta Venäjän vallankumous — nimenomaan sen ansiosta, että se on luonteeltaan proletaarinen tämän sanan jo mainitsemissani erikoisessa mielessä,— jää Euroopan tulevan vallankumouksen *alkunäytökseksi*. Tämä tuleva vallankumous voi epäilemättä olla vain proletaarinen vallankumous ja sitä paitsi tämän sanan vielä syvällisemmässä merkityksessä: sisällöltäänkin proletaarinen, sosialistinen. Tämä tuleva vallankumous osoittaa vielä suuremmassa määrässä sen, että vain ankarat taistelut, nimenomaan kansalaissodat, voivat vapauttaa ihmiskunnan pääoman ikeestä, ja sen, että vain luokkatietoiset proletaarit voivat esiintyä ja esiintyvät riistettyjen valtavan enemmistön johtajina.

Meitä ei saa pettää nykyinen haudanhiljaisuus Euroopassa. Eurooppa kantaa kohdussaan vallankumousta. Imperialistisen sodan hirvittävät kauhut, kalliin ajan tuottamat kärsimykset synnyttävät kaikkialla vallankumouksellista mielialaa, ja hallitsevat luokat — porvaristo, ja niiden käskyläiset — hallitukset, joutuvat yhä enemmän umpikujaan, josta ne yleensä eivät voi löytää ulospääsyä ilman mitä suurimpia järistyksiä.

Samoin kuin Venäjällä vuonna 1905 alkoi proletariaatin johdolla kansan kapina tsaarihallitusta vastaan tarkoituksella valloittaa demokraattinen tasavalta, aivan samoin lähimmät vuodet juuri tämän ryöstösodan yhteydessä vievät Euroopassa proletariaatin johtamiin kansan kapinoihin finanssipääomaa vastaan, suurpankkeja vastaan, kapitalisteja vastaan, eivätkä nämä järistyksen voi päättyä muuhun kuin porvariston pakkoluovuttamiseen, sosialismin voittoon.

Me vanhukset emme ehkä elä tuon tulevan vallankumouksen ratkaiseviin taisteluihin saakka. Mutta luullakseni voin ilmaista varmana vakaumuksenani sen, että nuorisolla, joka toimii niin mainiosti sosialistisessa liikkeessä Sveitsissä ja koko maailmassa, tulee olemaan onni ei vain taistella, vaan myös voittaa tulevassa proletaarisessa vallankumouksessa.

*Kirjoitettu saksan kielellä
ennen tammikuun 9 (22) päivää 1917*

*Julkaistu ensi kerran
tammikuun 22 p:nä 1925
„Pravda“ lehdessä 18. numerossa
Allekirjoitus: N. L e n i n*

*Julkaistaan
käsikirjoituksen mukaan
Käännös saksan kielestä*